

ΤΟ ΟΡΑΜΑ

Ἡ σελήνη ἐθλιβότανε. Καὶ σεραφεῖμ κλαυμένα
 Σὰν σὲ ὄνειρο, στῶν λουλουδιῶν τὴν ἀέρινη ἡρεμία,
 Γλυκὰ γλυκὰ ἐτραβούσανε σὲ βιόλες ποὺ πεθαίνουν,
 Ἄσπρους λυγμούς, ποὺ στὰ οὐρανια τὰ πέταλα ἐσταλάζαν.
 — Ἦταν ἡ μέρα ἡ ἱερὴ τοῦ πρώτου, ὦϊμέ, φιλιοῦ Σου.—
 Καὶ ἡ σκέψη μου ποὺ ἀγάπαε πάντα νὰ μὲ παιδεύει
 Μὲ σοφία μουσκευότανε στῆς θλίψεως τὸ μῦρο,
 Πού, χωρὶς λύπη καὶ χωρὶς ἀραθυμίαν, ἀφήνει
 Στὴν καρδιὰ αὐτὴ ποὺ τὸ ἔκοψε τὸ δρέψιμο ἑνὸς ὄνειρου.
 Πλανιόμουνα ἔτσι βλέποντας τὶς παλαιῖκές τὶς πέτρες
 Ὅταν μὲ ἥλιο στὴν κόμη σου, σὰν ὄραμα, γελώντας,
 Μέσ' στὴ στράτα, μοῦ ἐδείχτηκες καὶ μέσ' στὴν ἄγια ἐσπέρα.
 Καὶ γὰρ σὲ Σένα ἀγνάντευα τὴ μάγισσαν ἐκείνη,
 Ποὺ μ' ἔνα φωτοστέφανο, μέσ' στοὺς ὠραίους μου ὕπνους,
 Κύτταζα, τότε ποὺ ἤμουνα παιδάκι χαϊδεμένο
 Νὰ περνᾷ πάντα ἀφήνοντας ἀπὸ τὰ δάχτυλά της
 Λευκὰ μπουκέτα ἀπὸ ἄστρα μυρωμένα νὰ χιονίζει

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

ΜΕΤΑΦΡ. Α ΣΟΦΙΣΤΗ

OLYMPIA

Μὴν χορέψεις ἀπόψε, δὲ θέλω νὰ χορέψεις.
 Στὸ ταπέτο τὸ πράσινο τὸ ντέφι κοιμᾶται
 Καὶ τὸ λευκὸ περιστέρι στὸ κίπο πλανᾶται,
 Στὸν μυρωμένο μπαξέ βασιλοπούλας λευκῆς.

Μὴν χορέψεις ἀπόψε, δὲ θέλω νὰ χορέψεις.
 Στὶς μακριὰς βλεφαρίδες σου τρέμει τὸ φεγγάρι,
 Ἐρωτεμένης νυχτιάς, ποὺ ἦλθε νὰ σοῦ πάρει
 Τὸ λουλούδι τὸ κόκκινὸ τῆς πράσινης συκῆς.

Μὴν χορέψεις ἀπόψε, δὲ θέλω νὰ χορέψεις.
 Τὰ σαντάλια σου τὰ κίτρινα εἶναι θλιμμένα
 Καὶ τὰ κρόσσια ὁ ἔρωτας ἔχει ἀνεμισμένα
 Γιὰ νὰ δείξει τὸν ψαλμὸν μιᾶς ρόγας τρυφερῆς.

M ΓΟΥΝΑΛΑΚΙΣ